

בש"פ 1874/16 - מרימ כהן נגד ועדת האתיקה של לשכת עורכי הדין -

מחוז חיפה

בבית המשפט העליון

בש"פ 1874/16 - א'

כבוד הרשות ליאת בנמלר
מרימ כהן

לפני:
ה牒קשת:

נ ג ד

ועדת האתיקה של לשכת עורכי הדין - מחוז חיפה

המשיבה:

בקשה להארכת מועד

החלטה

1. בפני בקשה לארכת מועד להגשת בקשה רשות ערעור על פסק דין של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 6.1.2016 בו התקבל באופן חלקו ערעור שהגישה המ牒קשת על פסק דין של בית הדין המשמעתי הארץ של לשכת עורכי הדין, והעונש שהושת עליה בגין עבירות המשמעת בהן הורשעה הופחת לארבעה חודשים השעה על תנאי.

על פי הנטען בבקשת פסק הדין נשלח לממשרד בא-כוח המ牒קשת (שהוא גם משרדה של המ牒קשת) באמצעות הפקסימיליה ביום 21.1.2016, אך במועד המשלוח הם לא היו במשרד וכך גם בשבועו שלאחר מכן כיוון שנערכו לקראת נסיעה לחו"ל (שם שהוא מיום 29.1.2016 ועד ליום 12.2.2016). שניים, כך נטען, "נחשפו" לפסק הדין לראשונה עת שבו לשבוי לעובודתם, ביום 14.2.2016. לפי הטענה בנסיבות אלו אין לראות ביום 21.1.2016 כמועד המיסירה של פסק הדין. עוד טוענת המ牒קשת כי המועד להגשת הליך ערעורו לבית משפט זה אינו קבוע ביום בדיון, ולגישהה יש ללמידה בעניין זה מן המועד הקבוע בדיון להגשת בקשה רשות ערעור פלילית

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - IL.org.judgments ©

- 45 ימים, ולפיכך, כך נטען, בכל מקרה הוגש ההליך במועדו. עוד נטען בבקשתה כי לחלוון ראוי ליתן ארכה להגשת ההליך כיוון שלא היה בידי בא-כוח המבוקשת להציג את ההליך תוך שבעה ימים, וזאת גם בהתחשב במצבו הרפואי.

המשיבה מתנגדת לבקשתה.

2. לאחר שיעינתי בחומר שבפניו ואיזנתי בין כל השיקולים הדריכים לעניין החלטתי לדוחות את הבקשתה.

ה.mobוקשת טוענת כאמור כי נתונים היו לה ארבעים וחמשה ימים להגשת ההליך הערעורי. ואולם, בהחלטות שניתנו בבית משפט זה פורשו הוראות הדין באופן בו בשינוי החוקי ביחס לערעורי המוסמכת לדון בערעור על פסק דין של בית הדין המשמעתי הארצי-אשר כפועל יצא שלו השגה לבית משפט זה מוגשת ביום בדרך של בקשה רשות ערעור "בגלגול רביעי" - לא היה כדי לשנות את פרק הזמן הנדרש להגשת ההליך הערעורי לבית משפט זה, והוא נותר כשהיה - שלושים ימים (ראו: תקנה 2(ב) לתקנות בתי המשפט (סדר דין בערעור לפי חוק לשכת ערכיו הדין), תשמ"ט-1988; בש"פ 6447/11 מסאלחה נ' ועדת האתיקה הארץית של לשכת ערכיו הדין (20.9.2011); בש"פ 1051/15 עו"ד בנרי נ' ועדת האתיקה המחויזת של לשכת ערכיו הדין (3.3.2015) (ערעור על החלטה זו) ננדחה, ראו החלטת כב' השופט ס' ג'ובראן בש"פ 2063/2015 עו"ד בנרי נ' ועדת האתיקה המחויזת של לשכת ערכיו הדין (13.5.2015); בש"פ 6803/13 לאור פליקסברוד נ' ועדת האתיקה המחויזת של לשכת ערכיו-הדין (15.10.2013) (להלן: עניין פליקסברוד). אצין כי בנגד לטענתmobוקשת ביום לא קיימת אי בהירות בעניין, ועודף בהקשר זה כי בהחלטה אליה הפניה המבוקשת - בש"פ 2490/10 בلوم נ' הוועד המחויז של לשכת עוה"ד מחוז ת"א (18.4.2010) - הודגש כי קיים ספק האם המועד להגשת הליך כגון דא השטרש "בשלב זה", אך מאז ניתנה אותה ההחלטה חלפו כSSH שנים וניתנו כאמור החלטות ברורות בעניין. כמו כן, טענתmobוקשת לפיה בא-כוחה הוטעה על ידי מרכז המידע של בית המשפט לא פורטה (למשל לא צוין מתי נערכה השיחה הנטענת, והאם נערךת טרם שהמועד להגשת ההליך הערעורי חלף), ומכל מקום בדיקה פשוטה של ההחלטה שניתנו בבית משפט זה בהליכים דומים נותנת כאמור מענה ברור.

אין מקום לקבל אפוא את טענותmobוקשת ביחס לפרק הזמן שהוא ניתן להגשת ההליך.

3. אשר למועד אשר ממנו יש למנות את הימים להגשת ההליך הערעורי. mobוקשת אינה חולקת על כך שפסק הדין התקבל במשרד בא-כוחה בפקסימיליה ביום 21.1.2016 (ויציון כי נוכח שעת המוצאה המעודכנת באתר "נת המשפט" יש לראות את יום המוצאה ביום א', 24.1.2016, ראו הוראת תקנה 497א(א)(1) לתקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984), אלא שלפי הנטען mobוקשת ובא-כוחה (בנה) "נחשפו" לפסק הדין רק כשלושה שבועות מאוחר יותר וזאת בשל טעמים אישיים שלהם. ואולם, גישתה של mobוקשת לא-כוחה אין להביא במנין הימים הנדרשים להגשת הליך ערעורי פרק זמן בו נעדיר עורך הדין משרד מטעמים אישיים - הגם שההחלטה התקבלה במשרד בהתאם לדרכי המוצאה הקבועות בדיון - מעוררת קושי, שכן "תכליתו של לכל המוצה' אינה רק ידועו של בעל הדין על ההחלטה שניתנה בעניינו, אלא גם יצירת מועד ברור וודאי ממנו יתחיל מנין הימים להגשת ערעור להיספר" (רע"א 8467/06abo עוקסה נ' בית הברזל טנום בע"מ, פסקה 18 (8.7.2010)).

לצד זאת, בנסיבות מסוימות ראוי לקבוע כי ידיעה על פסק דין (אי ידעת בעל דין או בא-כוחו) היא בבחינת "טעם מיוחד"

המצדיק מתן ארכה. ואולם בעניינו, והגם שנתתי משקל לאופיו של ההליך ולכך שאמת המידה בה ראוי לנוקוט בבחינת "טעמים מיוחדים" למתן ארכה מקללה מזו הנוגעת בהליכים אזרחיים (ראו עניין פליקסברוטד, פסקה 3) לא מצאתי כי המבוקשת הרימה את הנintel להוכיח כי מתקיימים טעמים המיוחדים מתן ארכה.

בין היתר נתתי משקל לכך שגם לטענת המבוקשת ובא-כחוה "נחשפו" לפסק הדין תשעה ימים טרם שחלף המועד להגשת ההליך הערעור. באותה נקודת זמן - וטרם שהתגבש אינטראס הסתמכותה של המשיבה על סופיות פסק הדין - יכולת המבוקשת לפנות בבקשת ארכה לבית משפט זה או לידע את המשיבה על כך שהיא משילמה עם פסק הדין. המבוקשת לא עשתה כן, ותכן כיון שבאותה נקודת זמן עדין סבירה בטעות כי נתוניהם לה 45 ימים להגשת ההליך. אך כאמור סבירה זו אינה עולה בקנה אחד עם הפסיקה הנוגעת, ומוצופה היה כי המבוקשת (שהיא עורכת דין) ובא-כחוה יערכו את כל הבדיקות הנדרשות בעניין באופן מיידי, משהתחוור להם כי פסק הדין הגיע למשרדים שלושה שבועות קודם למועד בו לטענתם "נחשפו" אליו. כזכור פניהה הראשונה של המבוקשת לבית משפט זה נעשתה רק כשלושה שבועות לאחר מועד "החשיפה" הנטען, ושנים-עשר ימים לאחר שהמועד להגשת ההליך הערעור חלף. כן לא ניתן לקבוע, על יסוד החומר שהוצג בפניי, כי מחמת מצבו הרפואי של בא-כחוה של המבוקשת לא היה באפשרות מי מהם להגיש לבית משפט זה לפחות בקשה קצורה להארכת מועד, טרם חלוף המועד להגשת ההליך הערעור.

כל אלו יש להוסיף כי הלהקה היא עימנו ש"רשות ערעור - בגלגול ריבועי, שראשותו שתי ערכאות משמעותיות - על פסק דיןו של בית המשפט המחויז בירושלים לפי סעיף 71 לחוק לשכת עורכי דין, נשללת אך במקרים חריגים 'בגדיר' מהדורה מחמירה' של הלכת חנין חיפה" (בר"ש 2576/2013 יוסף סgal, עו"ד נ' לשכת עורכי דין - ועד מחוז חיפה, פסקה ח (16.5.2013). כן ראו בר"ש 9058/2009 ברי נ' הוועד המחויז של לשכת עורכי דין, פסקה ז' (10.5.2009)). בהינתן הלהקה זו ולאחר שעינתי בכל החומר שבתיק ובטייעוני הצדדים סבורני כי גם בסיכון ההליך, כשלעצמם, אין כדי להצדיק את מתן הארכה המבוקשת.

ኖכח משקלם המctrבר של הטעמים המפורטים לעיל סבורני כי הCPF נוטה אל עבר דחיתת הבקשה, והיא נדחתת אףօא.

ניתנה היום, י"ז באיר התשע"ו (25.5.2016).

ליאת בנמלר
רשמת